

Naša mačica.

1. To vam naša mačica
Ljubka je igračka.
V kot samotni leno sede,
Ondi dremlje, ondi prede.

2. Gladna nič ne vpraša,
Je-li vroča kaša,
Naglo k skledici priteče, —
Joj, kako se v nos opeče!

3. Naj metuljčka le zapazi,
Zvito k njemu se priplazi —
Brž od tal metuljček šine,
V zraku mačici izgine.

Naglo kakor blisk priskoči,
S šapo jo po glavi počí,
Jezo v reberca jo dregne,
In na vrh za rep potegne.

4. Ako z repkom sestra miga,
Repek dol in gor ji šviga,

5. Hej, kako jo žoga mika,
Od strani se je dotika,

Divje ž njo po sobi skaka,
Da se maja stena vsaka.

6. Kadar kužek jo razkači,
Av, tedaj se razkorači,
Vspnè se rep ji kakor kača,
Kvišku dlaka se obrača,
Hrbet kakor gôro sključi,
Iz očij žaré ji luči.

7. Brž ji zopet jeza ugasne,
Da kot prej je volje jasne,

Pletenico vrže z mize,
Niti trga, klopko grize.

8. Igre vse ostavi v hiši,
Ko ropot začuje miši.
Ni-li hitra kakor strela?
Hop, že miško je ujela,
Urno skače ž njo po travi,
S kremplji boža jo po glavi.
To vam naša mačica
Ljubka je igračica!

Gr. Gornik.

Zakaj imamo v nedeljo lepšo obleko?

Naša spoštljivost do cerkve se mora najprej kazati v srcu; a tudi v zunanjem naj se razodeva. Toraj iz spoštovanja do Najsvetejšega se oblačimo drugače — praznično ob nedeljah in praznikih.

Tomaž Mor je bil zeló slaven mož na Angleškem, pa zavoljo svoje trdne vere in neupogljive zvestobe do sv. katoliške cerkve je bil v ječo pahnjen. In glejte, tudi v ječi se je vsako nedeljo in vsak praznik lepše napravil, čeravno ni mogel v cerkev iti. Vprašajo ga, zakaj tako dela, saj ga nihče ne vidi v ječi, kjer je popolnoma sam. Preblagi mož pa odgovori: »Nikdar nisem bil vajen ob nedeljah in praznikih zato se lepše oblačiti, da bi sebe častil ali ljudem bil bolj všeč, marveč samo iz tega namena sem tako delal, da bi Boga častil in njemu bil všeč.«

V šoli.

Hej! otroci, otročiči,
Hej! vi dečki in dekliči,
V šolo vsi z manoj,
Nikdo se ne boj!

Šola je prav čedna soba,
Ne prebiva v nji lenoba;
Šola lep je bram:
Vednost biva tam.